

[Justitsministeren.]

at vi er gået bort fra tvangsdeponering, hvorved vedkommende sagfører fraskriver sig retten til at betegne sig som sagfører, samtidig med at han underskriver en erklæring om at have gjort sig skyldig i visse nærmere betegnede forhold. Vi har i justitsministeriet ment, at dette kunne virke for hårdt f. eks. i de tilfælde, hvor man i virkeligheden ikke havde tilstrækkeligt holdpunkt for, at den pågældende havde gjort sig skyldig i noget kriminelt. Men på den anden side er det jo hensigtsmæssigt og i alles interesse, at en deponeringsbegæring kan modtages så snart som muligt, men så kan der være trang til på et senere tidspunkt, eventuelt ved undersøgelsernes afslutning, at kunne træffe bestemmelse om, at den pågældende ikke må betegne sig som sagfører, heller ikke uden for forretningsforhold. Jeg vil gerne tilføje, at det i retsplejeloven ikke er påbudt, at Sagføerrådet i så fald skal høres, men det er klart, at rådet vil blive hørt i et sådant tilfælde, ligesom det nu sker ved deponering, selv om det ikke er påbudt.

Endvidere vil jeg sige til det ærede medlem frk. Helga Pedersen, at jeg er ganske enig med hende i fortolkningen af overgangsbestemmelsen i ændringsforslag nr. 33, altså at en højesteretssagfører ikke i medfør af § 126 kan fratages retten til at møde for højesteret.

Det ærede medlem fru Edel Saunte nævnte en række ændringsforslag, som vi i justitsministeriet havde benyttet lejligheden til at stille, og disse ændringsforslag vil jeg gerne anbefale. Der var et par enkelte, det ærede medlem ikke nævnte, men de er ret uvæsentlige; jeg forstår dog, at vi er enige om samtlige disse ændringsforslag, også dem, der ikke blev nævnt, bl. a. ændringsforslaget om, at autorisation af sagførerfuldmægtige fremtidig altid skal meddeles af vedkommende underrettsdommer, hvilket jo er en særdeles rimelig bestemmelse.

Må jeg om indførelsen af advokatbetegnelse sige, at jeg ikke har lagt skjul på, at jeg i og for sig ville have foretrukket betegnelsen sagfører, men jeg kan meget vel se, at der kan anføres grunde for at foretrække advokatbetegnelse. Den er internationalt kendt, og den har vel også en vis nordisk klang.

Dernæst vil jeg gøre et par bemærkninger om højesteretssagførerprøven. Udvalgsflertallet har tiltrådt, at denne prøve afskaffes, men med den ændring, som det ærede medlem frk. Helga Pedersen betegnede som en stærk ændring — det kan naturligvis diskuteres — at ordene „efter gentagen procedure eller på anden måde“ udgår i den nye § 126, stk. 2. Denne skærpelse er inspireret af professor v. Eyben. Udvalgsflertallet siger om dette i betænkningen, at hensigten hermed ikke er at bevare højesteretssagførerprøven blot på en anden måde, men tilføjer dog, at højesteret vil være frit stillet og heller ikke bundet af den hidtil anvendte lempeligere vurdering af 8 års landsretssagførerne, for at bruge den almindelige vending.

Det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde temmelig meget ud af dette, men over for hans betragtninger vil jeg henvise til det, der i betænkningen står om spørgsmålet; jeg tror, det vil blive vejledende for højesteret, og jeg går ud fra som en selvfølge, at højesteret loyalt vil tage det ad notam.

Når udvalgsflertallet om ordene „øvet i procedure“ siger, at dette må forstås derhen, at det skal dække, at han har procederet i rimeligt omfang og på forsvarlig måde — altså ved landsretten — opfatter jeg det sådan, at i og for sig er dette dækket af ordene; man kan vanskeligt betegne en landsretssagfører som øvet i procedure, hvis hans procedure har været uforsvarlig, men det er vel ikke urimeligt at understrege det, og jeg vil gerne ved denne lejlighed sige, at jeg lægger megen vægt på, at hensigten ikke har været en skærpelse af landsretssagførerprøven, og der er ingen grund til at tro, at det bliver følgen.

Udvalgsflertallet har også gjort en bemærkning om, at højesteret efter forslaget kan give meddelelse om, at den pågældende ikke yderligere må møde for højesteret efter afslutningen af en hvilken som helst sag, hvori han har procederet for højesteret. Vi drøftede i udvalget, om det var nødvendigt ved et ændringsforslag at slå fast, at højesteret ikke midt under proceduren kunne afbryde sagens behandling for at hælde sagføreren ud. Vi var enige om, at det næppe var nødvendigt; sådan vil højesteret formentlig ikke bære sig ad.

Vedrørende spørgsmålet højesteretssag-